

Een kerstraadsel voor **Walbram Spijs**

Wilfried Suvaal

Een kerstraadsel voor Walbram Spijs

Wilfried Suvaal

ONLINE UITGEVERIJ
de Gewilde Vrede

© 2023 de Gewilde Vrede
Publicatiedatum: 6 december 2023
www.gewildevrede.nl

1 | Een crimineel stelt zich voor

“Is dit niet een of andere grap, jongens?”

Zijn positie binnen het korps weerhield Basteijn Simander er nooit van om zich joviaal uit te drukken.

“Zeer zeker niet”, sprak Walbram Spijs.

“En hij heeft het meestal bij het rechte eind, hoofdcommissaris”, zei inspecteur Lombertus Bolbaard.

Met zijn drieën zaten ze aan een ronde tafel in het kantoor van Simander. Laatstgenoemde pakte voor de derde keer het telegram beet.

“Geachte heer Spijs, ik overweeg een carrière als vermaarde misdadiger. U kunt een telefoontje naar het bureau verwachten op woensdag 24 december, om 22.00 uur”, las Simander hardop. “Wie praat er zo, in vredesnaam?”

“Een psychopaat bijvoorbeeld”, riposteerde Walbram Spijs.

“Tsja, of een vlegel met een stuk in zijn kraag...”, verzuchtte Simander, die de hoop op een kwajongensstreek nog niet had opgegeven.

“We zullen het hoe dan ook gauw genoeg weten”, concludeerde Bolbaard, wijzend op zijn uurwerk.

Hij was nog niet uitgesproken of de telefoon, die midden op tafel stond, begon te rinkelen.

Simander en Bolbaard brachten de extra lijnen naar hun oor terwijl Walbram Spijs de hoorn ter hand nam.

“Hallo?”

“Met de weledele heer Spijs, neem ik aan?” De stem klonk kalm en vilein tegelijk.

“Ik ben Walbram Spijs, dat is evident. Met wie spreek ik?”

“Ja, over die te verwachten vraag heb ik grondig nagedacht. Anoniem blijven is een tikkeltje saai. En ‘Mister X’ is ook zo afgezaagd, hè? Laten we het houden op Gustaaf Lavrie, mijn artiestennaam zagezegd - de geuzentitel waarmee ik als crimineel meesterbrein de wereld hoop te veroveren.”

“Waarom attendeert u mij en de politie op uw ambities, meneer Lavrie?”

“Dat brengt wat leven in de brouwerij. Bovendien heb ik u al een poosje in het vizier in uw hoedanigheid als detective. U hebt de nodige indruk op mij gemaakt. Niet dat ik mij zou durven spiegelen aan uw intellect, maar ik ervaar een zekere connectie. Alleen heb ik niets met een heldenrol, de rol die u bovendien zo deugdelijk invult. Nee, ik voel mij aangetrokken een andere richting in te slaan. Waarbij ik ernaar uitkijk om met u te duelleren, elk aan één zijde van de wet.”

“En u neemt grifweg aan dat ik een dergelijk gevaarlijk spel met u wil meespelen?”

“O, dat wilt u, meneer Spijs. Het brengt mij bij de zakelijke kant van dit gesprek. Luister nu goed naar mij –”

“Waarom –”

“Omdat anders om 7.00 uur morgenochtend een inwoner van Klinkeroord zal sterven!”

Walbram Spijs zweeg. Het dreigement liet aan duidelijkheid niets te wensen over.

“Bij deze inwoner heb ik in de kruipruimte pal achter de voordeur een mechanisme geplaatst dat op de gestelde tijd een dodelijke hoeveelheid mosterdgas in de woning zal loslaten.”

De drie mannen in het politiebureau huiverden.

“Dit is wat u weten moet – uw hint, zullen we maar zeggen. Bij mijn keuze voor een slachtoffer spelen van mijn kant geen persoonlijke motieven anders dan de inspiratie die ik heb gevonden in de laatste moorden die in onze stad hebben plaatsgehad. Ik wens u veel succes, meneer Spijs. Het is mij een eer dit duel met u aan te gaan.”

“Hoe heeft –”

De verbinding werd verbroken. Walbram Spijs legde langzaam de hoorn op de haak.

2 | Kerstnacht

In het kantoor van Basteijn Simander brak een koortsachtige werklust los. Direct na het telefoongesprek liet de hoofdcommissaris twee agenten komen die hielpen met het vergaren van informatie: dossiers van de meest recente moordzaken, plattegronden en kaarten, het stadsregister, allerlei criminele archieven en zo meer. Voortdurend wierpen de aanwezigen scenario's op die vervolgens zo goed als mogelijk werden getoetst.

“Een speld in een hooiberg”, mompelde Simander.

“De leiders van Juda zullen zijn als een fakkel bij een hooiberg”, oreerde Walbram Spijs. “Hoewel aan zijn morele kompas een hoop zal mankeren, denk ik niet dat Gustaaf Lavrie ons een puzzel voorschotelt die niet te leggen valt. Laten wij ons nogmaals richten op de laatste moorden waaraan hij refereerde.”

“Je hebt gelijk”, zei Simander. “Toeval of niet, dat betreft allemaal zaken waarin jij ons hebt bijgestaan: de moord op Audrey Klout door Emma Drielings, Reinaard Noorman die Jens Hemelkoper om het leven bracht en Aias Palinouros die het slachtoffer werd van Korneel Geselschap.”

Walbram Spijs tuurde op de plattegrond die voor hem hing. “Laten we deduceren alsof wij ons in een helikopter boven Klinkeroord bevinden. Hoeveel wijken zijn er en hoe heten ze?”

“Dat zijn er acht”, wist Bolbaard. “Diep-West, Woldrand, Holwaderburcht, Oud-Gagels, Meenthebries, Zuidercluft, Vogelveen en Klein Verlaat.”

“Hoe zit het met de straatnamen in Vogelveen en Meenthebries?”

Verbaasd maar onderwijl bekend met buitenissige verzoeken liet Bolbaard zijn rechterwijsvinger snel over de plattegrond gaan. “Meenthebries wordt ook wel de ‘wiskundewijk’ genoemd. Alles is vernoemd naar geometrische objecten. Piramidelaan, Kubuserf, Bolwerk –”

“En Vogelveen?”

“De straten daar verwijzen naar voormalige burgemeesters en andere ambtsbekleders. Van Klaveren, Vlekkenslag, Roosch, Leembos, Lugthoofd, Penspuiter, Hemdman...”

Walbram Spijs liep met strenge draf richting de tafel en greep naar het naam- en stratenregister. Daarna snelde hij naar de plattegrond, staarde ernaar met gevouwen handen onder zijn kin en raadpleegde nogmaals het register.

“De bom met mosterdgas...”, begon hij. Gespannen keken Simander en Bolbaard hem aan. “...ligt verstopt bij mevrouw Heilgeest aan het Burgemeester A.H. Lugthoofdhof 7.”

De hoofdcommissaris keek op zijn horloge, middernacht was anderhalf uur voorbij. Gedecideerd greep hij naar de portofoon op zijn schrijftafel. “Alle eenheden naar het Burgemeester A.H. Lugthoofdhof. Bewoonster van nummer 7 evacueren en woning inspecteren op explosieven.”

De minuten die volgden, leken oneindig lang te duren. Eindelijk werd er teruggerapporteerd, ingeleid met portofonisch gekraak.

“Genoemde woning is ontruimd. De bom die we in de kruipruimte aantreffen, stond gelukkig niet op scherp.”

“Niet op scherp, zeg je?”, bromde Simander.

“Nee, hoofdcommissaris. Ook hebben we een kaartje aangetroffen.”

“Een kaartje?”

“Met tekst, hoofdcommissaris.”

“Ja, voor de drommel, wat valt er op te lezen dan?”

“In getypte letters staat er: *Gefeliciteerd, heer Spijs. Ik had er alle vertrouwen in dat u de oplossing tijdig zou vinden. Voor het gemak en ieders veiligheid heb ik het explosief niet geactiveerd. Let wel, een volgende keer zal een duel tussen ons minder onschuldig verlopen. Ik wens u en uw politievrinden fijne feestdagen.*”

3 | Drie wijzen

De mannen kwamen het vertrek binnen waar een kleine etmaal geleden hun expeditie was begonnen. Alle plichtplegingen waren achter de rug, inclusief een persconferentie waarin verantwoording naar de bevolking van Klinkeroord was afgelegd voor de nachtelijke consternatie. Klinkeroords Nieuwsbode had aan de gebeurtenis zelfs een extra editie gewijd met lovende woorden voor de politie. Hoofdcommissaris Simander was daar zo mee in zijn nopjes dat hij een fles cognac tevoorschijn haalde. Nadat de glazen van zijn compagnons rijkelijk waren gevuld, zuchtte hij diep.

“Wat een nacht, jongens. Maar vertel eens, Spijs. Hoe zit het nou in elkaar?”

Walbram Spijs nam een slok en ging er eens goed voor zitten. “Gustaaf Lavrie gaf aan dat hij geïnspireerd was door de laatste paar moorden in onze stad. Tussen hem en de daders van deze moorden – een bont gezelschap immers – leek geen link te bestaan. Aannemelijker was het dat Lavrie een lijn van denken had ontdekt in de lijst van slachtoffers, waarop hij zelf kon voortborduren. En wie waren ook alweer die slachtoffers?”

“Audrey Klout, Jens Hemelkoper en Aias Palinouros”, herhaalde Bolbaard.

“Juist. Welnu, ‘Klout’ is fonetisch Engels voor ‘wolk’. ‘Palinouros’ is een Grieks woord dat ‘sterke wind’ of ‘tegenwind’ betekent. Hiermee ontstaat een wijze van associëren waarin ook de naam ‘Hemelkoper’ uitstekend past.”

“Tegelijkertijd wonen in Klinkeroord natuurlijk wel meer mensen met een naam die in dat rijtje is in te passen”, mijmerde Simander.

“Inderdaad, de keuze voor zomaar een naam zou de uitkomst van zo een puzzel ronduit willekeurig maken. En bovendien een speld in een hooiberg, zoals u dat eerder noemde. Dat wordt echter een andere zaak wanneer ook de actoren woonwijk en straat kloppend moeten worden gemaakt.”

Walbram Spijs pauzeerde een ogenblik om zijn versnapering soldaat te maken en mogelijk ook om het dramatische effect van zijn uitleg luister bij te zetten. Hij vervolgde: “Zowel Meenthebies als Vogelveen vielen binnen de parameters van associatie, maar alleen in Vogelveen kon met de straatnaam de verbinding worden doorgetrokken, met mevrouw Heilgeest als enig logisch eindpunt. Daarmee was de oplossing gevonden. Een uitdaging was het zeker, nochtans bleek Lavrie – getuige zijn achtergelaten bericht – op voorhand overtuigd van mijn slagen.”

Simander tuitte zijn lippen en floot zachtjes. Daarna kwam er een zekere bedaardheid over het illustere gezelschap. Het besef begon in te zinken dat hun opmerkelijke avontuur, hoewel met een geslaagde sisser afgelopen, een speldenprik had betekend; de start van een groter verhaal en zeer wel mogelijk felle strijd. Bolbaard was de eerste die weer sprak. “Dit geeft bepaald een *unheimisch* gevoel, hè?”

Als bevestiging ging de pet van Walbram Spijs kort op en neer waarna de drager opstond en zijn geruiten das omsloeg. “Heren, een gelukkig kerstfeest gewenst voor u en uw families. Dank voor de cognac, hoofdcommissaris. Hij heeft mij helaas bitter gesmaakt, wetende dat dit nog maar het begin is geweest van wat wij van Gustaaf Lavrie zullen vernemen.”

EINDE

Vlak voor Kerstmis maakt Klinkeroord op een wrede manier kennis met een crimineel meesterbrein. Kan de briljante Walbram Spijs helpen de zaak op te lossen?

Een kerstraadse voor Walbram Spijs is een fijne mini-detective met een intrigerend plot in drie vlotte hoofdstukken!

Wilfried Suvaal (1976) is communicatieadviseur. *Een kerstraadse* voor Walbram Spijs is zijn vierde verhaal in de serie over de vermaarde detective.

www.gewildevrede.nl